

“Μία συγνώμη...”

Πρωτότυπο θεατρικό έργο

Από την ομάδα του Α1 του Ενιαίου Λυκείου «Πρότυπο Αθηνών»

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Χρυσουλάκη Βιργινία
2007-2008

επικοινωνία: virgmann@yahoo.gr

ΣΥΝΟΨΗ: Το έργο μας ξεκινάει από μια αίθουσα δικαστηρίου όπου δικάζεται ένας 16χρονος νεαρός αλβανικής καταγωγής, ο Άλντο, με την κατηγορία της χρήσης και διακίνησης ναρκωτικών. Ο ίδιος και η οικογένειά του υποστηρίζουν ότι είναι αθώος. Στις επόμενες σκηνές βλέπουμε κάποια στιγμιότυπα από τη ζωή του Άλντο αλλά και (κυρίως) του Νίκου, που είναι επιστήθιος φίλος του Άλντο. Σε αυτές διαπιστώνουμε ότι ο Νίκος ζει μέσα σε μια οικογένεια που είναι στα πρόθυρα της διάλυσης και η έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των μελών της είναι ολοφάνερη. Επιστρέφουμε στη σκηνή του δικαστηρίου: τη διαδικασία διακόπτει η ξαφνική εμφάνιση του Νίκου που καταθέτει ότι ο ίδιος ευθύνεται για την υπόθεση των ναρκωτικών (είναι ο ίδιος χρήστης) και ο φίλος του απλά του κάλυψε και δε θέλησε να τον καταδώσει. Στο τέλος έρχεται η στιγμή της συγνώμης, από τους γονείς του Νίκου τόσο προς το παιδί τους, που ουσιαστικά έχουν παραμελήσει, όσο και προς τον Άλντο και την οικογένειά του, που ως ξένοι αποτέλεσαν τον «εύκολο στόχο» και κατηγορήθηκαν άδικα...

ΣΚΗΝΗ 1^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ανακριτής Α΄

Ανακριτής Β΄

Κατηγορούμενος (Άλντο Τζινάι)

Η σκηνή διαδραματίζεται σε κάποιο ανακριτικό γραφείο . Πάνω στο γραφείο υπάρχει ένα ντοσιέ, χαρτιά, μολυβοθήκη κ.λπ. Ο ένας ανακριτής (Α) κάθεται απέναντι από τον Άλντο. Είναι τυπικός. Ο άλλος ανακριτής (Β) είναι όρθιος και περπατάει γύρω από το γραφείο. Αυτός φαίνεται περισσότερο αυστηρός και επιθετικός. Ο Άλντο κάθεται σκυφτός με τα χέρια πλεγμένα μεταξύ τους. Φαίνεται φοβισμένος.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Πώς σε λένε;

ΑΛΝΤΟ: Άλντο Τζινάι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Πότε και πού γεννήθηκες;

ΑΛΝΤΟ: Γεννήθηκα στις 15 Μαρτίου του 1991 στα Τίρανα. Αλβανία.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Ξέρεις ότι βρίσκεσαι εδώ με την κατηγορία της κατοχής και διακίνησης ναρκωτικών ουσιών;

ΑΛΝΤΟ: Μάλιστα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Και τι έχεις να δηλώσεις για αυτό;

ΑΛΝΤΟ: Είμαι αθώος, κύριε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Πρέπει τότε να μας εξηγήσεις με ποιο τρόπο βρέθηκε τόσο μεγάλη ποσότητα ινδικής κάνναβης στο σπίτι σου!

ΑΛΝΤΟ: Δε γνωρίζω. Πάντως δεν ήταν δική μου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Έλα τώρα νεαρέ μου! Πες την αλήθεια. Γίνεται να μην ξέρεις πώς βρέθηκαν τα ναρκωτικά σπίτι σου;

ΑΛΝΤΟ: Αλήθεια σας λέω! Κάποιος άλλος τα έβαλε...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: (ειρωνικά) Συνήθως βγάζουν πράγματα από ένα σπίτι, δε βάζουν! Δεν έχει λογική αυτό που λες... Για ποιο λόγο να τα βάλει κάποιος σπίτι σου;

ΑΛΝΤΟ: Ίσως κάποιος από τη γειτονιά, για να μας κάνει κακό. Δε μας χωνεύουν. Δε μας θέλουν γιατί είμαστε από Αλβανία.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Υπερβολικό αυτό που λες. Πολύ φαντασία έχεις νεαρέ μου!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Ξέρεις ότι στη περιοχή σου μια σπείρα συμπατριωτών σου διακινεί ναρκωτικά; Είχαμε πολλές καταγγελίες από το σχολείο σου. Τους ξέρεις; Έχεις κάποια σχέση μαζί τους;

ΑΛΝΤΟ: Δεν ξέρω τι λέτε κύριε! Ποια σπείρα; Δεν έχω καμιά σχέση μ' αυτά.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Με ποιους κάνεις παρέα; Φίλους δεν έχεις;

ΑΛΝΤΟ: Ένα φίλο έχω, το Νίκο και αυτός είναι Έλληνας!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Είστε συμμαθητές;

ΑΛΝΤΟ: Μάλιστα, από το δημοτικό...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: (απευθυνόμενος στο συνάδελφό του) Θα βρούμε τα στοιχεία του από το σχολείο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: (προσπαθώντας να είναι φιλικός) Άκου παιδί μου, καλύτερα να ομολογήσεις. Θα ελαφρύνεις τη θέση σου...

ΑΛΝΤΟ: Τι να ομολογήσω; Είμαι αθώος σας λέω!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: (στρέφεται στο συνάδελφό του) Δε νομίζω ότι θα βγάλουμε τίποτα απ' αυτόν. Καλύτερα να πάει στο κρατητήριο. (φωνάζοντας προς τα έξω)

Αρχιφύλακα!

ΣΚΗΝΗ 2^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ανακριτής Α΄

Ανακριτής Β΄

Φραν Τζινάι (Πατέρας Άλντο)

Ιρίνα Τζινάι (Μητέρα Άλντο)

Η σκηνή διαδραματίζεται στον ίδιο χώρο με την προηγούμενη (στο ανακριτικό γραφείο). Ανακρίνονται οι γονείς του Άλντο. Μιλάνε σπαστά ελληνικά (ιδίως ο πατέρας).

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Δώστε μου τα στοιχεία σας παρακαλώ... (στραμμένος προς τον πατέρα) Το όνομά σας;

ΦΡΑΝ: Φραν Τζινάι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Έχετε αλβανική υπηκοότητα;

ΦΡΑΝ: Ναι, ναι... Αλβανική.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Εσείς πώς ονομάζεστε;

ΙΡΙΝΑ: Ιρίνα Τζινάι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Έχετε αλβανική υπηκοότητα;

ΙΡΙΝΑ: Και ελληνική. Οι γονείς μου είναι Έλληνες από τη Βόρεια Ήπειρο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: (απευθυνόμενος και στους δυο γονείς) Ξέρετε ότι ο γιος σας κατηγορείται για χρήση και διακίνηση ναρκωτικών ουσιών;

ΦΡΑΝ: Το παιδί μου είναι αθώο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Στο σπίτι που διαμένει ο γιος σας έγινε έρευνα και εντοπίστηκε μεγάλη ποσότητα ινδικής κάνναβης. Πώς το εξηγείτε αυτό;

ΦΡΑΝ: Δεν ξέρω, δεν ξέρω ... Πάντως Άλντο δε φταίει.

ΙΡΙΝΑ: Μπορεί κάποιος να θέλει να κάνει κακό στον Άλντο και γι' αυτό να έβαλε επίτηδες τα ναρκωτικά στο σπίτι του. Ίσως αυτός να κάλεσε και την αστυνομία.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Το ίδιο ισχυρίζεται και ο γιος σας αλλά όπως καταλαβαίνετε δεν είναι αρκετά πειστική δικαιολογία...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Ποιος μπορεί να θέλει το κακό του γιου σας και γιατί;

ΙΡΙΝΑ: Κάποιοι από τη γειτονιά. Δε μας ήθελαν επειδή είμαστε ξένοι. Και τον Άλντο τον ζήλευαν γιατί αν και ξένος ήταν ο πιο καλός μαθητής του σχολείου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: (ειρωνικά) Και αυτό πιστεύετε ότι ήταν αρκετό για να στήσουν τέτοια πλεκτάνη εναντίον του γιου σας; Μήπως είστε λίγο υπερβολική κυρία μάρτυς;

ΙΡΙΝΑ: Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη ποιος το έκανε. Ξέρω όμως πως το παιδί μου είναι αθώο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Μάλιστα! Ζείτε στο ίδιο σπίτι με το παιδί σας;

ΦΡΑΝ: Όχι όλο τον καιρό. Εγώ και γυναίκα πάμε έξω, επαρχία που έχει δουλειά. Δουλεύουμε στα χωράφια γιατί εδώ, Αθήνα, δύσκολο να βρεις δουλειά.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Πότε είδατε τελευταία φορά τον Άλντο;

ΙΡΙΝΑ: Τα Χριστούγεννα που ήρθαμε από Λάρισα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: (με έντονο ύφος) Τα Χριστούγεννα; Μα τώρα έχουμε Μάρτιο!

Αφού λείπετε τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, πώς είστε σίγουρος για το τι κάνει ο γιος σας όταν εσείς απουσιάζετε;

ΦΡΑΝ: Ξέρω παιδί μου... Άλντο είναι καλό παιδί, πάντα ήταν καλό παιδί. Εμάς πολύ μας βοηθούσε και ποτέ, ποτέ δε έκανε φασαρίες ούτε σχολείο, ούτε γειτονιά, κι ως πείραζαν τα άλλα παιδιά που ήταν Αλβανός.

IPINA: Κύριε, εγώ τον μεγάλωσα. Μια μάνα ξέρει καλύτερα το παιδί της από τους άλλους. Ο Άλντο είναι πολύ καλό παιδί. Ήσυχο, φιλότιμο. Και στο σπίτι με βοηθούσε πάντα και στα ψώνια. Και όταν ήμουν πολύ κουρασμένη από τη δουλειά ερχόταν πάντα να με ρωτήσει τι να κάνει για να βοηθήσει.

ΦΡΑΝ: Και όταν δεν έχει σχολείο πάντα βρίσκει κάποια δουλειά και φέρνει χρήματα στο σπίτι γιατί ξέρει ότι δύσκολα τα βγάζουμε πέρα!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Μάλιστα, μάλιστα! Δε μου λέτε με ποιους κάνει παρέα ο γιος σας; Ξέρετε τους φίλους του;

ΦΡΑΝ: Δεν έχει πολλούς φίλους. Τα παιδιά δεν έκαναν παρέα. Έχει ένα φίλο, πολύ τον αγαπάει ο Άλντο. Μας έλεγε γι' αυτόν συνέχεια.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Ξέρετε το όνομά του;

IPINA: Νίκος Βασδούκης.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Μας τον ανέφερε και ο Άλντο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Για τα ναρκωτικά δεν ξέρετε τίποτα;

ΦΡΑΝ: Όχι. Τίποτα δεν ξέρω.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Όσο ήσασταν εδώ είδατε ποτέ κάποια περίεργη κίνηση από την πλευρά του γιου σας; Κάτι που να σας ανησύχησε; Να γυρνάει αργά το βράδυ; Να συμπεριφέρεται με νεύρα;

ΦΡΑΝ: Όχι, όχι, ποτέ. Το παιδί καθόταν σπίτι. Διάβαζε. Μόνο το Σάββατο έβγαινε και καμιά φορά την Κυριακή πήγαινε να παίξει ποδόσφαιρο άμα έβρισκε παρέα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Εσείς ως μητέρα είχατε ποτέ παρατηρήσει κάτι που να σας ανησυχεί στο παιδί σας; Κάποια παράξενη ή ανεξήγητη συμπεριφορά ίσως;

IPINA: Όχι κάτι παράξενο. Μόνο που στενοχωριόμουν γιατί έμενε πολύ στο σπίτι. Δεν είχε πολλούς φίλους. Μόνο με το Νίκο έκανε παρέα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Του είχατε δηλαδή εμπιστοσύνη, ακόμη κι όταν τον αφήνατε μόνο για πολύ καιρό;

IPINA: Βέβαια. Ήμουν πολύ σίγουρη για το παιδί μου και ξέρω ότι δε θα έκανε ποτέ κάτι που θα μας στενοχωρούσε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: (στρέφεται στο συνάδελφό του) Νομίζω ότι δεν πρόκειται να βγάλουμε τίποτα άλλο. Ας τους αφήσουμε!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Συμφωνώ... (προς τους ανακρινόμενους) Μπορείτε να φύγετε.

ΦΡΑΝ & IPINA: (σχεδόν ταυτόχρονα) Ο Άλντο; Πού είναι;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Στο κρατητήριο.

IPINA: (με αγωνία) Μπορούμε να τον δούμε; Μπορώ να πάω τώρα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: (αφού πρώτα συνεννοείται με ένα νεύμα με το συνάδελφό του) Ναι, μπορείτε να τον δείτε. Μισό λεπτό...

ΣΚΗΝΗ 3^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Νίκος

Μητέρα Νίκου

Η σκηνή διαδραματίζεται στο σπίτι του Νίκου. Η μητέρα του βρίσκεται στο γραφείο της και φαίνεται πολύ απασχολημένη. Μιλάει στο κινητό ενώ παράλληλα σημειώνει κάτι σε μια ατζέντα. Ο Νίκος βγαίνει από το δωμάτιό του και κατευθύνεται προς τη μητέρα του. Εκείνη δείχνει να τον αγνοεί.

ΝΙΚΟΣ: Μαμά...

ΜΗΤΕΡΑ: (δεν απαντάει, είναι απορροφημένη από τη συνομιλία της)... Μάλιστα, κύριε Λουκόπουλε. Καταλαβαίνω. Πρέπει όμως να δείξετε και σεις κατανόηση. Τα ραντεβού έχουν κλειστεί εδώ και καιρό.

ΝΙΚΟΣ: (Περιμένει λίγο και μετά της μιλάει) Μαμά, κάτι ήθελα...

ΜΗΤΕΡΑ: (κλείνει το ακουστικό με το χέρι και γυρνάει θυμωμένη προς το μέρος του) Νίκο, μιλάω! Δεν μπορείς να περιμένεις λίγο;

(Ο Νίκος περιμένει όρθιος μπροστά της να τελειώσει με το τηλεφώνημα).

...Ωραία... να σας βάλω τότε τα Σάββατο το πρωί. Στις δέκα. Είναι καλά;

Πολύ ωραία. Τα λέμε το Σάββατο. Αν χρειαστείτε κάτι πάρτε με τηλέφωνο...

Γεια σας. (Στρέφεται στο Νίκο). Αμάν, βρε παιδί μου. Δεν μπορείς να μη με διακόπτεις όταν μιλάω στο τηλέφωνο; Αφού βλέπεις ότι έχω δουλειά!

ΝΙΚΟΣ: Και πότε να σου μιλήσω δηλαδή; Αφού λείπεις όλη τη μέρα. Και μόλις γυρίσεις αρχίζεις τα τηλέφωνα... Αίτηση πρέπει να κάνουμε εδώ μέσα για να σου μιλήσουμε.

ΜΗΤΕΡΑ: Δουλεύω Νίκο, δε διασκεδάζω!

ΝΙΚΟΣ: Δουλεύεις, δουλεύεις... δεν κάνεις και τίποτα άλλο!

ΜΗΤΕΡΑ: Είσαι αγάριστος! Για σένα δεν τα κάνω όλα; Για να μη σου λείπει τίποτα... Ρούχα, ηλεκτρονικά, ένα σωρό φροντιστήρια... Δεν κατάλαβα, δηλαδή, έχεις και παράπονο από πάνω;

ΝΙΚΟΣ: Δε σου ζήτησε κανείς να δουλεύεις τόσο. Κι ύστερα, όταν θέλω κάτι δεν μπορώ να σε βρω για να στο ζητήσω...

ΜΗΤΕΡΑ: Θέλω, θέλω, μόνο αυτό ξέρεις να λες. Κι εγώ θέλω ένα σωρό πράγματα αλλά δεν έχω από ποιον να τα ζητήσω, βλέπεις...

ΝΙΚΟΣ: Ρε, μαμά, άκουσέ με μια φορά χωρίς να βάζεις τις φωνές.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, μάλωσέ μας κι από πάνω! Αλλά ξέρω ποιος φταίει. Ο πατέρας σου που σε έχει κακομάθει για να την πληρώνω εγώ μετά...

ΝΙΚΟΣ: (κάνει μεταβολή εκνευρισμένος μουρμουρίζοντας) Άει παράτα μας, πια! (κλείνεται στο δωμάτιό του, χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω του).

ΜΗΤΕΡΑ: (δείχνει απορημένη αλλά αμέσως πιάνει το κινητό της και τηλεφωνεί)

Ναι, κυρία Τσιάνου; Η Βρανά είμαι, η οδοντίατρος. Υπάρχει κάποια αλλαγή στο ραντεβού σας. Μήπως μπορούμε να το μεταφέρουμε λίγο αργότερα; Ας πούμε στις 9 το βράδυ; Ναι.. μάλιστα... περιμένω...

Σκηνή 4^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Νίκος

Πατέρας Νίκου

Μητέρα Νίκου

Η σκηνή διαδραματίζεται στην τραπεζαρία του σπιτιού της οικογένειας. Είναι Χριστούγεννα. Στο τραπέζι κάθεται ο πατέρας με το γιο ενώ η μητέρα πηγαinoέρχεται στρώνοντας το τραπέζι. Ακούγεται κάποια εκπομπή με χριστουγεννιάτικα τραγούδια.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Λοιπόν, πώς πάνε τα μαθήματα; Έχω κάμποσο καιρό να περάσω από το σχολείο σου...

ΝΙΚΟΣ: Καλά... Προχθές μας έδωσε και τα διαγωνίσματα των μαθηματικών. Δεκαέξι πήρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Και καλό το λες εσύ; Κοίτα να στρωθείς γιατί με αυτούς τους βαθμούς ούτε απέξω απ' το πανεπιστήμιο δεν περνάς!

ΝΙΚΟΣ: (εκνευρισμένος) Καλά, καλά...

(Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται και η μητέρα με τα μαχαιροπίρουνα).

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τι θα φάμε τελικά, δε μας είπες!

ΜΗΤΕΡΑ: Έχω φτιάξει κοτόπουλο με πατάτες στο φούρνο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κοτόπουλο;

ΜΗΤΕΡΑ: (εκνευρισμένη) Ναι, γιατί δε σου αρέσει;

ΠΑΤΕΡΑΣ: (φωνάζοντας) Καλά, Χριστουγεννιάτικα δεν μπορούσες να φτιάξεις κανένα καλύτερο φαγητό; Γαλοπούλα τρώει ο κόσμος σήμερα.

ΜΗΤΕΡΑ: (φωνάζει και αυτή) Όχι, δεν μπορούσα! Να την έφτιαχνες εσύ αν ήθελες. Δε φτάνει που δουλεύω τόσες ώρες το χριστουγεννιάτικο μενού μας έλειπε! Ξέρεις πόση ώρα θέλει να ψηθεί η γαλοπούλα;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δε με ενδιαφέρει. Θα μπορούσες μία φορά να κάτσεις σπίτι και να ετοιμάσεις κάτι καλύτερο για την οικογένειά σου, μέρα που είναι!

ΜΗΤΕΡΑ: Α, ναι; Όπως κάθεσαι εσύ ας πούμε; Πόσο καιρό έχει να σε δει το σπίτι σου; Όλο επιχειρηματικά ταξίδια και meeting! Αν δε δούλευα κι εγώ να δω ποιος θα νοιαζόταν για τα έξοδα που τρέχουν. Ξέρεις πόσο θέλει ο Νίκος στα φροντιστήρια κάθε μήνα;

(Οι τόνοι έχουν αρχίσει να ανεβαίνουν και ο Νίκος φαίνεται να δυσανασχετεί. Τελικά μιλάει...)

ΝΙΚΟΣ: Σταματήστε, επιτέλους. Δεν μπορούμε να φάμε μια φορά όλοι μαζί χωρίς φωνές και καυγάδες;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τέλος πάντων, δεν το συνεχίζω μέρα που είναι. Για χάρη του παιδιού, να ξέρεις...

ΜΗΤΕΡΑ: Καλά, ας φάμε.

(Επικρατεί μια αμήχανη σιωπή, ενώ η ατμόσφαιρα είναι ακόμη τεταμένη)

ΜΗΤΕΡΑ: (στρεφόμενη προς το Νίκο) Βρε Νίκο, καιρό ήθελα να σε ρωτήσω και όλο το ξεχνάω. Εκείνος ο φίλος σου ο Άλντο τι κάνει;

ΝΙΚΟΣ: Καλά είναι. Οι γονείς του λείπουν πάλι. Πάνε να μαζέψουν ελιές γιατί εδώ δεν έβρισκαν δουλειά και έτσι είναι μόνος του. Μόνο για τα Χριστούγεννα θα εργάζονταν, για δυο μέρες.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Νίκο, σου έχω πει τη γνώμη μου γι' αυτό το παιδί. Δε μου αρέσει να έχεις κολλητό σου ένα Αλβανό. Φαντάζομαι τι σόι μαθητής θα είναι!

ΝΙΚΟΣ: Έχεις άδικο. Είναι πολύ καλός μαθητής... και είναι φίλος μου!

ΜΗΤΕΡΑ: (προς τον πατέρα) Αυτό σε πείραξε τώρα; Δεν έχεις ιδέα τι κάνει ο γιος σου και πώς περνάει το χρόνο του, όλο λείπεις και θυμάσαι μια φορά το χρόνο να του λες ποιον θα κάνει παρέα και ποιον όχι;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κι εσύ δεν είσαι καλύτερη! Στο ιατρείο σου ξημεροβραδιάζεσαι. Μη μας το παίζεις τώρα στοργική μάνα!

(Η κατάσταση εκτραχύνεται. Η μητέρα θυμώνει και αρχίζει να φωνάζει).

ΜΗΤΕΡΑ: Πάντως καλύτερη είμαι από σένα, που φεύγεις και δε μας δίνεις αναφορά. Ή μήπως νομίζεις δεν καταλαβαίνω τι γίνεται;

(Ο Νίκος σηκώνεται θυμωμένος και πικραμένος, ρίχνει την καρέκλα του κάτω με νεύρα και χωρίς να πει κουβέντα κλείνεται στο δωμάτιό του).

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ορίστε! Τι κατάλαβες τώρα; Όλα τα διαλύεις με τη γκρίνια σου...

ΜΗΤΕΡΑ: Ας ήσουν εντάξει απέναντί μας για να μην γκρινιάζω.

(Ο πατέρας σηκώνεται εκνευρισμένος, χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι και μετά φεύγει βρίζοντας. Η μητέρα του φωνάζει «Πού πας;» χωρίς να πάρει απάντηση. Σηκώνεται εκνευρισμένη και αρχίζει να μαζεύει τα πιάτα. Σταματάει και κοιτάει έξω. Φαίνεται δυστυχισμένη)

Σκηνή 5^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Άλντο

Πατέρας Άλντο (Φραν)

Μητέρα Άλντο (Ιρίνα)

Η σκηνή διαδραματίζεται στο σπίτι του Άλντο. Υπάρχει φτωχική Χριστουγεννιάτικη διακόσμηση. Ο πατέρας (Φραν) κάθεται στον καναπέ και διαβάζει εφημερίδα, πίνοντας καφέ. Μπαίνει η μητέρα (Ιρίνα) και κάθεται με μια κούπα στο τραπέζι.

ΙΡΙΝΑ: Καλημέρα!

ΦΡΑΝ: Καλημέρα...

ΙΡΙΝΑ: Τι διαβάζεις εκεί;

ΦΡΑΝ: Τίποτα... Αθλητικά.

ΙΡΙΝΑ: Κλείσε την εφημερίδα! Θέλω να μιλήσουμε.

ΦΡΑΝ: Τι θες, βρε γυναίκα, πρωί πρωί;

ΙΡΙΝΑ: Φραν, κάτι πρέπει να κάνουμε! Δεν μπορώ να σκέφτομαι πως το παιδί είναι μόνο του συνέχεια! Τι θα γίνει του χρόνου που θα πάει στην τρίτη και θα έχει ακόμη πιο πολύ διάβασμα; Εγώ λέω να ψάξουμε πάλι εδώ για δουλειά. Κάτι θα βρεθεί. Η Άννα μου έλεγε προχθές για μια κυρία..

ΦΡΑΝ: Πώς να έρθουμε; Αφού δουλειά μας είναι σε επαρχία!

ΙΡΙΝΑ: Να βρούμε κάτι εδώ. Κάτι θα υπάρχει για δουλειά και στην Αθήνα. Να το ψάξουμε.

ΦΡΑΝ: Έχω σκεφτεί κάτι βρε γυναίκα αλλά θέλει λεφτά... Εδώ, στη γειτονιά δεν υπάρχει μπακάλικο ούτε σούπερ μάρκετ. Μπορούσαμε να φτιάξουμε ένα μικρό μαγαζάκι, σαν του Αρσέν, του κουνιάδου μου. Θα μας πει αυτός τι να κάνουμε. Αλλά πρέπει να πάρουμε δάνειο. Να ψάξουμε και καμιά δουλίτσα για σένα...

ΙΡΙΝΑ: Να προσπαθήσουμε, αν τα λεφτά δεν είναι πολλά. Καλύτερα να είμαστε εδώ.

ΦΡΑΝ: Αν πάει καλά μαγαζί, μετά σχολείο και ο Άλντο θα έχει δική του δουλειά.

ΙΡΙΝΑ: Να πάρεις τηλέφωνο τον Αρσέν... (τη διακόπτει ο Άλντο που μπαίνει μέσα αγουροξυπνημένος)

ΑΛΝΤΟ: Καλημέρα! (κάθεται κι αυτός στο τραπέζι, κοντά στη μητέρα του)

ΦΡΑΝ: Καλημέρα...

ΙΡΙΝΑ: Καλημέρα. Να σου φέρω κάτι για πρωινό;

ΦΡΑΝ: Αντε, βρε γυναίκα. Φέρε παιδί λίγο γάλα. Θες τίποτα να φας αγόρι μου;

ΑΛΝΤΟ: Όχι, μόνο γάλα. (Η Ιρίνα φεύγει)

ΦΡΑΝ: Για λέγε λοιπόν Άλντο! Πώς τα πας εδώ;

ΑΛΝΤΟ: Καλά, βρε πατέρα. Ξέρεις, με το σχολείο, μετά εδώ στο σπίτι, τα συνηθισμένα!

ΦΡΑΝ: Πώς πάει σχολείο;

ΑΛΝΤΟ: Πολύ καλά... Νομίζω θα καταφέρω το 18 στο τετράμηνο! Έχω γράψει καλά σε όλα τα διαγωνίσματα.

ΦΡΑΝ: Μπράβο, μπράβο! Εμένα όμως με νοιάζει πιο πολύ να είσαι καλό παιδί. Αυτό είναι το σπουδαίο, Άλντο!

ΑΛΝΤΟ: Γιατί, ρε μπαμπά; Τα γράμματα, οι σπουδές δεν είναι;

ΦΡΑΝ: Ε, είναι κι αυτό... Ξέρεις, Άλντο, πριν μίλαγα με μαμά σου και λέγαμε να βρούμε τρόπο να έρθουμε εδώ, μαζί σου.

ΑΛΝΤΟ: Και από δουλειά; Έχεις βρει τίποτα;
ΦΡΑΝ: Λέγαμε να ανοίξουμε ένα μαγαζάκι εδώ στη γειτονιά, σαν τον Αρσέν, το θείο...
ΑΛΝΤΟ: Τι μαγαζάκι βρε πατέρα; Με τι λεφτά;
ΦΡΑΝ: Έχω λίγα λεφτά, θα ψάξουμε και για δάνειο. Κι έτσι θα έχεις δουλειά όταν τελειώσεις με σχολείο.
ΑΛΝΤΟ: Εγώ πατέρα έχω σκοπό να σπουδάσω.
ΦΡΑΝ: Οι σπουδές θέλουν λεφτά! Πού να τα βρούμε; Δε βλέπεις πόσο δύσκολα πληρώνουμε το φροντιστήριό σου;
ΑΛΝΤΟ: Θα βοηθήσω κι εγώ. Θα δουλέψω, θα κουραστώ αλλά τις σπουδές δεν τις αφήνω, να το ξέρεις!
ΦΡΑΝ: Εμείς φτωχοί άνθρωποι, Άλντο! Δεν είμαστε για τέτοια...
ΑΛΝΤΟ: (εκνευρισμένος) Και τι θα γίνει δηλαδή; Ξέρεις ότι στο σχολείο όλου μου λένε να σπουδάσω. Είμαι καλός σου λέω...
(εκείνη τη στιγμή μπαίνει και η Ιρίνα με ένα φλιτζάνι στο χέρι)
ΙΡΙΝΑ: Τι έγινε; Τι λέτε;
ΦΡΑΝ: Εδώ γιος σου έχει λέει σχέδια να σπουδάσει... Δε θέλει μαγαζί. Αλλά ξεχνάει εμείς λεφτά δεν έχουμε!
ΙΡΙΝΑ: Δίκιο έχει, Φραν! Αφού είναι καλός στο σχολείο. Γιατί να μη συνεχίσει; Να μείνει αγράμματος, σαν εμάς για να δουλεύει μια ζωή σαν το χαμάλι;
ΦΡΑΝ: Εσύ πάντα με το μέρος του. Ο Άλντο μόνο έχει δίκιο!
ΑΛΝΤΟ: Αν τα πάω καλά με τα μαθήματα μπορεί να πάρω και υποτροφία.
ΦΡΑΝ: Υποτροφία; Τι είναι αυτό;
ΑΛΝΤΟ: Όταν είσαι πολύ καλός φοιτητής, το κράτος σου δίνει τα λεφτά για να σπουδάσεις. Ένα επίδομα ας πούμε. Θα το παλέψω. Θέλω να δείξω σε όλους την αξία μου, σε όλους αυτούς που με κοροϊδεύουν και μου γυρνάνε την πλάτη!
ΜΗΤΕΡΑ: Θα τα καταφέρει, ξέρει εκείνος... κι εμείς να βρούμε άλλη δουλειά, εδώ...
ΦΡΑΝ: (φανερά εκνευρισμένος) Ωχ, παρατάτε με! Ας πάει τρίτη και θα δούμε... (γυρνάει στην εφημερίδα του)

ΣΚΗΝΗ 6η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πατέρας Νίκου

Νατάσσα

Η σκηνή διαδραματίζεται στο διαμέρισμα της Νατάσσας. Η Νατάσσα, που είναι από τη Ρωσία, είναι η ερωμένη του πατέρα του Νίκου ο οποίος τη φροντίζει οικονομικά. Εδώ η διακόσμηση είναι απλή και φανερώνει τη διαφορά κουλτούρας (ίσως κάποια ενθύμια από την πατρίδα της διακοσμούν το δωμάτιο). Η Νατάσσα βρίσκεται στη μια γωνιά του δωματίου και σιδερώνει ρούχα σε μια σιδερώστρα. Φαίνεται κακόκεφη.

(Ενώ η Νατάσσα σιδερώνει μπαίνει μέσα ο Π.Ν. και σκύβει να τη φιλήσει αλλά εκείνη τραβιέται.)

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΙΚΟΥ: Γεια σου, αγάπη μου...

ΝΑΤΑΣΣΑ: (κακόκεφα) Γεια σου!

Π.Ν.: (κοιτώντας την διερευνητικά) Τι έχεις κορίτσι μου; (κάθεται σε μια καρέκλα δίπλα σε τραπέζακι πάνω στο οποίο βρίσκεται ένα ραδιόφωνο που παίζει μουσική)

ΝΑΤΑΣΣΑ: Τίποτα, τίποτα δεν έχω...

Π.Ν.: Μα εσύ δε φαίνεσαι καλά! Έκλαιγες;

(η Νατάσσα γνέφει αρνητικά)

Έλα, πες μου τι συμβαίνει...

ΝΑΤΑΣΣΑ: Τι έχω; Δεν ξέρεις εσύ τι έχω; Τέτοια μέρα, Χριστούγεννα, όλοι με οικογένεια δική τους, εγώ μόνη, όλο μόνη! Και εσύ Μάνος όλο λείπεις...

Π.Ν.: Έχεις δίκιο βρε αγάπη μου, αλλά δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Ξέρεις γιατί... είμαι ακόμη παντρεμένος, δεν μπορώ να φεύγω τέτοιες μέρες από το σπίτι. Είναι και το παιδί. Μεγάλωσε πια, καταλαβαίνει. Νιώθω άσχημα... Καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;

ΝΑΤΑΣΣΑ: (ειρωνικά) Νατάσσα πάντα καταλαβαίνει! Εμένα ποιος καταλαβαίνει; Μακριά από πατρίδα, μακριά από γονείς μου... τι κάνω εδώ; Περιμένω και περιμένω εσένα, Μάνος. Μέχρι πότε;

Π.Ν.: Τα έχουμε πει αυτά τόσες φορές. Πρέπει να κάνεις υπομονή. Έχω πάρει τις αποφάσεις μου. Περιμένω να τελειώσει το παιδί το σχολείο. Ένα δυο χρόνια του μείνανε. Το ξέρεις, δε με νοιάζει για τη γυναίκα μου αλλά...

ΝΑΤΑΣΣΑ: (τον διακόπτει θυμωμένη ακουμπώντας το σίδερο κάτω) Γυναίκα σου; Ακόμη αυτή λες γυναίκα σου! Εγώ τι είμαι;

Π.Ν.: (κι αυτός θυμωμένος) Αμάν πια! Μη με πιέζεις άλλο... Στο σπίτι καυγάδες, εδώ τα ίδια, δεν αντέχω άλλο...

(Σηκώνεται, γυρνάει την πλάτη του και χτυπάει μια γροθιά στον τοίχο. Πέφτει βαριά σιωπή ανάμεσά τους. Από το ραδιόφωνο ακούγεται το τραγούδι «Οι γερανοί», που είναι ρώσικο.)

ΝΑΤΑΣΣΑ: (μελαγχολικά) Αυτό τραγούδι μου θυμίζει σπίτι μου. Μου λείπει... και οι γονείς και τα αδέρφια, όλοι μου λείπουν, πολύ! (αφήνει το σιδερώμα και κάθεται στο τραπέζι σκυμμένη).

Π.Ν.: (Γυρίζει και την κοιτάει με τρυφερότητα, την πλησιάζει και της χαϊδεύει το κεφάλι) Μην ανησυχείς κορίτσι μου, όλα θα φτιάξουν... αλήθεια, όλα θα φτιάξουν!

ΣΚΗΝΗ 6^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Καθηγήτρια

Μητέρα Νίκου

Πατέρας Νίκου

Η σκηνή διαδραματίζεται στο γραφείο των καθηγητών του σχολείου (στο οποίο φοιτούν ο Νίκος και ο Άλντο). Η καθηγήτρια του τμήματος έχοντας ανησυχήσει για την χαμηλή σχολική επίδοση του Νίκου αλλά και για την παράξενη συμπεριφορά του έχει καλέσει τους γονείς του για να τους ενημερώσει.

Η καθηγήτρια σκυμμένη στο γραφείο της διορθώνει γραπτά. Χτυπάει η πόρτα και μπαίνει ο πατέρας του Νίκου.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Καλημέρα σας!

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΙΚΟΥ.: Καλημέρα. Βασδούκης λέγομαι. Είμαι ο πατέρας του Νίκου .

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Α, μάλιστα! Τι κάνετε;

Π.Ν.: Μια χαρά. Δε σας κρύβω βέβαια ότι ανησύχησα από τις επίμονες κλήσεις του σχολείου για να σας συναντήσω.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Θα σας εξηγήσω. Έχω καλέσει και τη σύζυγό σας...

Π.Ν.: (διακόπτοντάς την) ... την πρώην σύζυγό μου... και όπως πάντα έχει βέβαια αργήσει (ειρωνικά).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Να περιμένουμε λίγο; Όπως καταλαβαίνετε αφορά το Νίκο... (εκείνη τη στιγμή μπαίνει μέσα και η μητέρα του Νίκου) Α, να ήρθε και... η πρώην σύζυγός σας!

ΜΗΤΕΡΑ ΝΙΚΟΥ.: (Μιλώντας στο κινητό της) Ναι, ναι... Θα σας δω την Τετάρτη λοιπόν! Γεια σας. (κλείνει το κινητό και δίνει το χέρι στην καθηγήτρια). Χαίρετε! Είμαι η μαμά του Νίκου...

(Ο πατέρας του Νίκου ξεφυσάει λέγοντας «επιτέλους!»)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Παρακαλώ, καθίστε. Κοιτάξτε, όπως έλεγα και στον κ. Βασδούκη, σας κάλεσα γιατί τόσο εγώ όσο και οι συνάδελφοί μου έχουμε ανησυχήσει τελευταία με τη συμπεριφορά του Νίκου.

Μ. Ν.: Τι εννοείτε;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Η επίδοση του έχει πέσει κατακόρυφα το τελευταίο διάστημα. Έρχεται συνεχώς αδιάβαστος ενώ μέσα στην τάξη είναι μονίμως αφηρημένος! Επειδή ξέρω το Νίκο από καιρό, τον είχα και πέρυσι μαθητή, εκπλήσσομαι από την εικόνα του. Φαίνεται σαν να τον απασχολεί συνέχεια κάτι.

Μ. Ν.: Κοιτάξτε, δεν ξέρω αν έχετε ενημερωθεί αλλά πριν 4 μήνες εγώ και ο πατέρας του Νίκου χωρίσαμε. Είναι φυσικό αυτό να έφερε κάποια αναστάτωση στη ζωή του. Είναι και η εφηβεία στη μέση, δε θέλει και πολύ...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Ακούστε, κυρία...

Μ.Ν.: ...Βρανά.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: ...κυρία Βρανά. Δε μιλάμε για μια απλή αναστάτωση. Το παιδί πραγματικά δε φαίνεται καλά. Στο σπίτι εσείς πώς τον βλέπετε;

Π.Ν.: Το θέμα είναι ότι η μητέρα του δε βρίσκεται ποτέ στο σπίτι. Αυτό είναι και το πρόβλημα!

Μ.Ν.: (κοιτώντας τον εκνευρισμένη και υψώνοντας τον τόνο της φωνής της) Ενώ ο πατέρας του... πότε ήσουν σπίτι, μου λες;

Π.Ν.: Ηρέμησε, σε παρακαλώ! Δε θα τσακωθούμε μπροστά σε ξένο άνθρωπο...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Ακούστε, δε θέλω να επέμβω στα οικογενειακά σας αλλά σας λέω ότι ο Νίκος στα αλήθεια αντιμετωπίζει κάτι πολύ δύσκολο... Δε σας έχει πει τίποτα, δεν έχετε αντιληφθεί εσείς κάτι περίεργο;

Μ. Ν.: Ο Νίκος πάντα ήταν κλειστός χαρακτήρας και τώρα που μεγάλωσε ακόμα περισσότερο. Δεν θέλω να τον πιέζω για να μου μιλάει. Είναι πια μεγάλο παιδί. Άλλωστε, μετά το διαζύγιο και οι δικές μου υποχρεώσεις αυξήθηκαν κατά πολύ. Πολλές φορές γυρνάω αργά και δεν προλαβαίνω να τον δω.

Π.Ν.: Και μένα έχει μαλλιάσει η γλώσσα μου να του τα λέω. Το έχω καταλάβει ότι τελευταία τεμπελιάζει. Αλλά ξέρετε πως είναι οι έφηβοι. Δε σηκώνουν κουβέντα!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Μα δεν πρόκειται μόνο για τα μαθήματα. Εδώ φαίνεται ότι τον απασχολεί κάτι!

Μ. Ν.: (δείχνει να εκνευρίζεται) Ακούστε κυρία...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Παράσχου...

Μ. Ν.: ... κυρία Παράσχου... όλη η οικογένεια περνάει δύσκολες στιγμές. Ο Νίκος είναι μεγάλος πια, νομίζω ότι μπορεί μια χαρά να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Άλλωστε, γι' αυτό δουλεύω τόσο σκληρά, για να μην του λείψει τίποτα. (χτυπάει το κινητό της και απαντάει βιαστικά) Ναι; Μάλιστα. Δεν μπορώ να σας μιλήσω τώρα. Θα σας πάρω εγώ σε πέντε λεπτά... (στρέφεται στην καθηγήτρια) Έχετε κάτι άλλο να μας πείτε;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Δε θέλω να φανώ αδιάκριτη αλλά μήπως κάποιος ειδικός θα μπορούσε να βοηθήσει; Όπως είπατε πρόκειται για οικογενειακή κρίση... Υπάρχει κάποια υπηρεσία που θα μπορούσαμε να σας παραπέμψουμε.

Μ. Ν.: (μισοσηκώνεται δείχνοντας ότι βιάζεται να φύγει) Νομίζω ότι μπορώ να τα χειριστώ μόνη μου με το παιδί μου. Θα κάνω μια κουβέντα μαζί του. Αν προκύψει κάτι σοβαρότερο παρακαλώ ενημερώστε με. Ορίστε, σας αφήνω και την κάρτα μου με το κινητό μου. Με συγχωρείτε αλλά βιάζομαι πραγματικά πάρα πολύ (δίνει το χέρι της στην καθηγήτρια).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Μάλιστα. Καταλαβαίνω. Λοιπόν, να μη σας κρατάω. Θα τα ξαναπούμε...

ΜΗΤΕΡΑ Ν.: Γεια σας.

Π. Ν.: Ξέρετε, για να είμαι ειλικρινής δεν πολυπιστεύω σε αυτά. Ο Νίκος σίγουρα πληγώθηκε αλλά μετά από λίγο καιρό θα τα έχει ξεχάσει όλα. Έτσι, γίνεται με τους νέους... Λίγο η παρέα τους, οι φίλοι τους, καμιά κοπελίτσα και όλα θα περάσουν!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Τουλάχιστον να είμαστε σε επαφή. Νομίζω ότι η συνεργασία μας θα βοηθήσει το παιδί.

Π. Ν.: Ασφαλώς! Τα τηλέφωνα μου τα έχετε. Μερικές φορές λείπω εκτός Αθηνών λόγω της επιχείρησής μου και είναι λίγο δύσκολο να με βρείτε. Μπορείτε όμως να αφήσετε μήνυμα στη γραμματέα μου αν χρειαστεί. (Σηκώνεται και τείνει το χέρι του) Λοιπόν, σας ευχαριστώ για την ενημέρωση. Θα τα ξαναπούμε...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Οπωσδήποτε, κύριε Βασδούκη! Γεια σας...

(καθώς αυτός φεύγει η καθηγήτρια κουνάει το κεφάλι της απογοητευμένη).

ΣΚΗΝΗ 7^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ανακριτής Α

Ανακριτής Β

Νίκος

Η σκηνή διαδραματίζεται στο ανακριτικό γραφείο. Έχει κληθεί να καταθέσει ως μάρτυρας ο Νίκος, εφόσον είναι ο στενότερος φίλος του κατηγορούμενου Άλντο. Ο Νίκος κάθεται απέναντι από τους ανακριτές με σκυμμένο το κεφάλι. Δε φαίνεται να νιώθει άνετα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Λοιπόν, Νίκο, ξέρεις γιατί κατηγορείται ο φίλος σου;

ΝΙΚΟΣ: Μέσες άκρες, κάτι μου είπαν στο σχολείο...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Ο φιλαράκος σου κατηγορείται για χρήση και διακίνηση ναρκωτικών. Βρέθηκε μεγάλη ποσότητα χασίς στο σπίτι του. Για πες μας, εσύ τι ξέρεις γι' αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Τίποτα, δεν έχω ιδέα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Πόσο καιρό τον ξέρεις τον Άλντο;

ΝΙΚΟΣ: (κομπιάζοντας) Ε, χρόνια... Απ' το δημοτικό είμαστε φίλοι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Και είστε καλοί φίλοι;

ΝΙΚΟΣ: Ναι, βέβαια! Είναι κολλητός μου...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Αυτό σημαίνει ότι πήγαινες και σπίτι του, έτσι δεν είναι;

ΝΙΚΟΣ: (κάπως ταραγμένος) Ναι, πήγαινα καμιά φορά.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Άρα, κάτι θα πήρε το μάτι σου. Έλα, αγόρι μου! Μη φοβάσαι να μας πεις τι ξέρεις...

ΝΙΚΟΣ: Αλήθεια σας λέω! Δεν ξέρω τίποτα. Δεν είχα δει τίποτα, ποτέ!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Μη νομίζεις ότι έτσι θα τον καλύψεις... Έτσι και αλλιώς τα πειστήρια υπάρχουν. Ο φίλος σου την έχει άσχημα... Κοίτα να μας πεις τη ξέρεις, μη βρεις κι εσύ τον μπελά σου!

ΝΙΚΟΣ: Δεν προσπαθώ να καλύψω κανένα! Δεν ξέρω τίποτα σας λέω!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Δηλαδή δε σου είχε πει τίποτα για αυτό; Δεν τον είχες δει ποτέ να κάνει χρήση; Κανένα τσιγάρο ας πούμε;

ΝΙΚΟΣ: (σκύβει ακόμη πιο πολύ το κεφάλι) Όχι, ποτέ...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Κοίτα, παιδί μου, ο Άλντο θα φάει πολλά χρόνια στη φυλακή. Δε θα τον γλιτώσεις έτσι. Πες μας την αλήθεια για να μην μπλέξεις κι από πάνω! Τον έχεις δει να κάνει χρήση;

ΝΙΚΟΣ: (φανερά ταραγμένος) Όχι, όχι...

[ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΦΛΑΣ ΜΠΙΑΚ, ΜΕ ΓΡΗΓΟΡΗ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ.]

Βλέπουμε τους δύο φίλους πάνω στη σκηνή, να πίνουν καφέ και να μιλάνε.

ΑΛΝΤΟ: Άσε, ρε. Ήρθαν οι δικοί μου προχθές για να κάνουμε μαζί Χριστούγεννα και με τσάτισε ο πατέρας μου. Θέλει λέει να ανοίξει ένα μαγαζάκι για να μου το αφήσει κληρονομιά!

ΝΙΚΟΣ: Με τι λεφτά;

ΑΛΝΤΟ: Αυτό του είπα κι εγώ. Άσε που θέλει να με μπλέξει εκεί και να μη σπουδάσω. Οι σπουδές λέει δεν είναι για τους φτωχούς.

ΝΙΚΟΣ: Η μάνα σου τι λέει;
ΑΛΝΤΟ: Ε, αυτή συνήθως με υποστηρίζει. Όχι πως καταλαβαίνει κιόλας! Εσύ, τι λέει;
ΝΙΚΟΣ: Χάλια! Περάσαμε κάτι Χριστούγεννα... Τσακωθήκανε πάλι. Πού να στα λέω! Δεν τους βλέπω καλά.
ΑΛΝΤΟ: Λες να πάνε για διαζύγιο;
ΝΙΚΟΣ: Σίγουρα! Και να σου πω... καλύτερα. Απ' το να σκοτώνονται κάθε μέρα...
ΑΛΝΤΟ: Όχι, ρε γαμώτο! Είμαστε 16 χρονών, στην καλύτερη ηλικία και καλά, και είμαστε βουτηγμένοι στα προβλήματα! Ζωή είναι αυτή; (εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Νίκος βγάζει ένα στριφτό τσιγάρο και το ανάβει. Ο Άλντο τον κοιτάει με έκπληξη).
Τι έγινε, ρε; Από πότε άρχισες το κάπνισμα;
ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι κανονικό τσιγάρο. Ξέρεις...
ΑΛΝΤΟ: Για πες...
ΝΙΚΟΣ: Να, μωρέ, προχθές είχα βγει με τον Κώστα, ξέρεις τον αδελφό του Αργύρη.
ΑΛΝΤΟ: (ειρωνικά) Με ωραία άτομα κάνεις παρέα!
ΝΙΚΟΣ: Τέλος πάντων! Αυτός μου έδωσε και να σου πω μου φάνηκε μια χαρά. Θεες;
ΑΛΝΤΟ: (επιφυλακτικά) Ξέρω εγώ; Άσε, μη με μπλέκεις καλύτερα!
ΝΙΚΟΣ: Έλα, ρε! Τι φοβάσαι; (του το δίνει και ο Άλντο τραβάει ένα δυο ρουφηξιάς αλλά πνίγεται)
Πώς σου φαίνεται;
ΑΛΝΤΟ: Τι να σου πω; (τραβάει άλλη μια ρουφηξιά και περνάνε μερικές στιγμές)
Με ζάλισε! Πλάκα έχει...
ΝΙΚΟΣ: Είδες, που σου λέω; Μια χαρά είναι το τσιγαράκι...

ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΦΛΑΣ ΜΠΑΚ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΡΙΣΗΣ. Ο ΝΙΚΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΥΜΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΚΡΙΤΕΣ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΤΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΝΑ ΤΟΝ ΠΙΕΖΟΥΝ.]

ΝΙΚΟΣ: (απελπισμένα) Σταματήστε! Θέλω να σας πω κάτι!
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Άντε μπράβο αγόρι μου! Αυτό περιμένουμε τόση ώρα...
ΝΙΚΟΣ: Εγώ έβαλα το χασίς στο σπίτι του Άλντο. Το πακέτο που βρήκατε ήταν δικό μου...
(Οι ανακριτές κοιτάνε απορημένοι)
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: Τι λες παιδί μου; Δεν είναι αυτός τρόπος να βοηθήσεις το φίλο σου! Πρόσεξε τι λες!
ΝΙΚΟΣ: Σας λέω την αλήθεια. Εγώ φταίω!
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Πώς, γιατί το έκανες;
ΝΙΚΟΣ: Το ξέρω, ήταν λάθος μου αλλά δε φανταζόμουνα ποτέ ότι θα το έβρισκαν στο σπίτι του Άλντο. Γι' αυτό ακριβώς το έκρυψα εκεί.
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Α: Είσαι σίγουρος γι' αυτά που καταθέτεις; Συνειδητοποιείς ότι θα βρεθείς εσύ στη θέση του κατηγορούμενου;
ΝΙΚΟΣ: Μα εγώ φταίω! Όχι ο Άλντο...
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ Β: (πλησιάζει το Νίκο και τον ακουμπάει στον ώμο) Αν είναι αλήθεια αυτό που λες πρέπει να μιλήσεις στους γονείς σου και να βρείτε ένα καλό δικηγόρο!

ΣΚΗΝΗ 8^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πατέρας Νίκου

Μητέρα Νίκου

Νίκος

Η σκηνή διαδραματίζεται στο χώρο της φυλακής. Στη μια πλευρά βρίσκεται ξαπλωμένος ο Νίκος πάνω σ' ένα στρώμα. Στην άλλη πλευρά βρίσκεται ένα τραπέζι με δύο καρέκλες από κάθε πλευρά. Ακούγεται μια φωνή από μεγάφωνο: «Βασδούκης, επισκεπτήριο! Οι γονείς σου.» Ο Νίκος σηκώνεται και πλησιάζει στο τραπέζι ενώ την ίδια στιγμή εμφανίζονται οι γονείς του. Η μητέρα του κρατάει ένα πακέτο στα χέρια της και τρέχει να τον αγκαλιάσει.

ΜΗΤΕΡΑ ΝΙΚΟΥ: Νίκο μου, τι κάνεις;

ΝΙΚΟΣ: Καλά, καλά...

(πλησιάζει και ο πατέρας του που επίσης τον αγκαλιάζει)

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΙΚΟΥ: Γεια σου παιδί μου!

(Κάθονται όλοι, ο Νίκος απέναντι από τους γονείς του. Η μητέρα του του κρατάει τα χέρια και τον κοιτάει)

Μ.Ν.: Τι κάνεις, παιδί μου; Πώς είναι εδώ τα πράγματα; Τρως τίποτα;

ΝΙΚΟΣ: Εντάξει, δεν είναι και χάλια το φαγητό.

Μ.Ν.: Σου έφερα κάποια φαγώσιμα, είναι στον έλεγχο. Εδώ σου έχω μερικά ρούχα, φόρμες να αλλάζεις. (του δίνει το πακέτο)

ΝΙΚΟΣ: Ευχαριστώ μαμά!

Π.Ν.: Με ποιον είσαι στο κελί;

ΝΙΚΟΣ: Μ' έναν τύπο από την Καλαμάτα. Βαγγέλη τον λένε. Εντάξει φαίνεται.

Π.Ν.: Να προσέχεις αγόρι μου. Τα πράγματα εδώ μέσα είναι περίεργα.

Μ.Ν.: Νίκο ήρθαμε να σε δούμε και να σου ζητήσουμε συγγνώμη παιδί μου...

ΝΙΚΟΣ: (τη διακόπτει, έτοιμος να βάλει τα κλάματα) Εσείς; Εγώ πρέπει να ζητήσω συγγνώμη έτσι όπως τα έκανα και σας έμπλεξα όλους!

Π.Ν.: Όχι, Νίκο. Δε φταις εσύ παιδί μου, δε φταις εσύ. Δικά μας λάθη πληρώνεις.

Μ.Ν.: Έχει δίκιο ο μπαμπάς σου. Εσύ προσπάθησες να μας μιλήσεις αλλά εμείς δεν ακούγαμε! Κοίτα, να ξέρεις ότι από δω και πέρα θα είμαστε ενωμένοι και θα το παλέψουμε μαζί. Δεν έχει σημασία που δεν είμαστε μαζί με τον μπαμπά σου. Για σένα θα είμαστε πάντα κοντά, να είσαι σίγουρος!

ΝΙΚΟΣ: (κρύβει το πρόσωπο μέσα στα χέρια του, φαίνεται να κλαίει) Πώς τα έκανα έτσι; Τι θα γίνει τώρα;

Π.Ν.: (σηκώνεται και πηγαίνει κοντά του αγκαλιάζοντάς τον) Μη φοβάσαι παιδί μου! Θα βρούμε τους καλύτερους δικηγόρους! Θα σε βγάλουμε από δω και μετά όλα θα είναι ευκολότερα. Θα δεις...

ΣΚΗΝΗ 9^η

ΠΡΟΣΩΠΑ

Άλντο

Νίκος

Τα δύο παιδιά συνυπάρχουν στη σκηνή χωρίς να είναι ξεκάθαρος ο χώρος και ο χρόνος. Στη μια πλευρά βρίσκεται ο Νίκος που είναι πάλι καθισμένος πάνω στο στρώμα. Έχει διπλωμένα τα γόνατα και γράφει ένα γράμμα. Στην άλλη άκρη βρίσκεται ο Άλντο καθισμένος ανάποδα σε μια καρέκλα διαβάζοντας ένα γράμμα (αυτό που του στέλνει ο Νίκος). Κρατάει το φάκελο. Μαγνητοφωνημένη ή και ζωντανά ακούγεται η φωνή του Νίκου να διαβάζει.

Φίλε μου Άλντο,

σου γράφω αυτό το γράμμα για να σου ζητήσω μια συγγνώμη.

Ξέρω, ίσως νιώθεις πως σε πρόδωσα και έχεις δίκιο. Να ξέρεις πως έχω στ' αλήθεια μετανιώσει, πίστεψέ με...

Μαζί με το γράμμα σου στέλνω μια παλιά φωτογραφία από κάποια εκδρομή. Ίσως σε κάνει να θυμηθείς τις καλές στιγμές της φιλίας μας που για μένα είναι σημαντικές.

Περιμένω πως κάποια μέρα θα ανταμώσουμε ξανά.

Νίκος

Ο Άλντο σηκώνεται από την καρέκλα, βγάζει τη φωτογραφία από το φάκελο και κάνει να τη σκίσει αλλά μετανιώνει. Χτυπάει τη γροθιά του στον τοίχο και στρέφεται προς την πλευρά του Νίκου. Ο Νίκος σηκώνεται από το στρώμα. Στον τοίχο προβάλλει σε διαφάνεια η φωτογραφία των δύο φίλων από τα παλιά ενώ ακούγεται το τραγούδι των Linkin Park, "What I've done". Οι δύο φίλοι πλησιάζουν ο ένας τον άλλον και κοιτάζονται στα μάτια...

ΤΕΛΟΣ